

Popožeňte koně!

Pestrý život legendárního hot rodu Pete Hendersona...

Nestává se příliš často, abychom měli k dispozici kompletní historii hot rodu, protože příliš často podstupují úpravy, a navíc mění majitele, kteří jen málokdy vedou deníky svých zásahů. Výjimkou je tenhle Highboy, dodnes se nacházející ve stavu z 40. let. Tak plným plynem do historie...

Zní to trochu bláznivě, ale v roce 1944 cválal jistý muž z Pasadeny tehdejší Kalifornií a vydělával balíky peněz sázkami, že to jeho kůň na čtvrtku natře i těm nejrychlejším autům. A vždycky vyhrál, žádný majitel tehdejší ameriky neprojel cílem dřív než jezdec na koni. Až se jednou do cesty téhle dvojici suverénů připletl chlapík, o němž šla řeč, že má nejrychlejší hot rod v San Fernando Valley. Tím rodem byl nevelký a nenápadný Ford Roadster '32. Závody měly podobu obrovské show. Odehrály se v kalifornském La Habra

před ohromným množstvím diváků, mezi nimiž byly i nejslavnější osobnosti tehdejšího amerického automobilového sportu: Vic Edelbrock Sr., Ed Winfield a Phil Weiland. Všichni se těšili, že se konečně najde auto, které závodního koně dokáže deklasovat. A mezi nimi byl i Pete Henderson za volantem upravené fordky. Známý fotograf Ernie McAfee si připravil nádobíčko, aby historický okamžik zvěčnil v řadě kvalitních fotografií, a nezpochybnitelně dokázal, že auto bylo v daný okamžik v cíli před jezdcem na zvířeti. Dodnes se traduje, že to byli závodník a rekordman Ak

Miller spolu se spisovatelem Grayem Baskervillem, kteří ze sázky udělali takovou legendu, že se dnešní závody na čtvrtmíli dají historicky vysledovat až k této podívané. Pár měsíců před událostí si osmnáctiletý Pete Henderson koupil od Dona Casselmana rychlý Ford ročníku 1932. Pod kapotou duněl spodový V8 Mercury, upravený a převrtaný na objem 296 cu.i. Donem Blairem. Ostrou vačku do motoru dodal Pierre Bertrand, dalšími speciálními součástkami byly hliníkové hlavy, zdvojené zapalování Spaulding a sání Weiland „High Rise“, korunované

„Hot rod, který zvítězil nad závodním koněm“

Spodová véosmička Mercury je osazená dvojicí karburátorů Stromberg

dvěma karburátory Stromberg 97. Typickým prvkem rodů té doby se stal pořádný top chop, ale i historicky typické (a dost nebezpečné) mechanické brzdy „Push & Pray“ (sešlápní a modlí se) uprostřed kol s drátovým výpletem. Palubku ještě dnes zdobí plaketa „Rusetta Timing Organisation“, jejíž zástupci naměřili a potvrdili v roce 1944 modrému Fordu na vyschlém povrchu Harper

Majitel koně vyhrál sérii sázek, že jeho zvíře porazí nejrychlejší auta na vzdálenost čtvrt míle. Závod proti Hendersonovi, kterému bylo pouhých 18 let, a jeho Fordu Deuce se konal v La Habra, v kalifornském Orange County. Mezi diváky byla i taková budoucí esa jako Vic Edelbrock Sr. nebo Ed Winfield. Psal se rok 1944. Závodní fotografii pořídil Ernie McAfee

Lake maximálku 120,9 mph, tedy tehdy těžko uvěřitelných 195 km/h! Pete Henderson rok po válce prodal vítězný rod jistému L.K. Chapelowovi z kalifornské Monrovie. Ten si auto dlouho nenechal, Ford se brzy stěhoval do garáže Mannyho Ayula. Na starých dohledatelných fotkách je vidět rychlý Highboy na některém z četných okruhových závodů v losangeleské oblasti. Za volantem seděly i některé budoucí závodnické hvězdy, například již zmíněný Ayulo, hvězda Indy 500, nebo Jack McGrath. Dlouholeté ostré závodní nasazení přežil roadster jakýmsi nepochopitelným zázrakem. Nakonec skon-

čil v rukou George Rowlanda, a ten jej dozdobil instalací blatníků Art-Chrisman, pokličkami Baby-Moon a širokými bělobokými pneumatikami. V roce 1955 došlo k další změně vlastníků: hot rodu, který se mezitím stal

legendárním, se ujal Ralph „Digger“ Guldahl Jr., který pod kapotu dodal zcela nový V8 Chevrolet 265 cu.i. s cílem zvýšit výkon už poněkud životem unaveného flatheadu. Ford se v té době dostal i na filmová plátna v nějakých těch

Rychlý roadster jezdí na drátových „šestnáctkách“ a zpomaluje pomocí bubnových brzd

Před přístrojovkou z Auburnu 1934 je vzácný volant z dobového příslušenství

Highboy prodělal kdysi top chopping a dodnes má sníženou látkovou střechu

V zavazadelníku
nenajdete
čalounění ani
kobereček

tehdejších „béčkových“ snímcích, mezi jinými například ve filmech „Hot Rod Gang“ nebo „The Spider“. Ale už v roce 1957 jej kupuje Steve Lydecker, protože Guldahl musel narukovat. V dalších letech se majitelé střídají rychleji, než burgery ve výdejním okénku fast foodu: Robert Takahashi, pak nějaký čas Art Vitterally, až nakonec Ford v červnu 1977 zakotvil u Chucka Longleyho. Ten později dal do tisku několik výzev s cílem získat o své nové akvizici více informací. K jeho velkému překvapení se mu ozval sám Pete Henderson, který

kdysi roadster tolik proslavil. Třebaže se exteriér vzácného vozidla změnil, Henderson jej na fotkách poznal, a když později viděl VIN Fordu, byl si jistý na sto procent. Skutečně se jednalo o Ford „Pete Henderson“. Historický Deuce měl pořád původní šasi i karosérii včetně sníženého předního okna. Chuck mezitím zestárnul a přivedl na svět syna Mikea. Psal se rok 1995, když se oba rozhodli začít s restaurováním stroje. Po dlouhém zkoumání starých fotek následovala montáž upraveného flatheadu a přístrojovky

Ford Roadster „Pete Henderson“ 1932
byl nedávno uveden zpět do podoby ze
čtyřicátých let

z Auburnu '34, vzácného a těžko sehnatelného volantu, palivového čerpadla z Cadillaku, dvojice zadních světlů Ford a řady dalšího příslušenství. Tak se Ford vrátil opět k podobě legendárního rodu „Pete Henderson“. Longleyovi jej veřejnosti představili na akci „L.A. Roadsters Fathers Day Meet“. Bylo to ohromné pozdvižení, které se znovu opakovalo během soutěže elegance Amelia Island. Tamní rozhodčí ocenili práci otce a syna Longleyových cenou za nejvěrnější historickou podobu hot rodu. Kniha „Hot Rod Milestones“ věnuje Hendersonovu Fordu samostatnou kapitolu, rod se dvakrát objevil v magazínu „Rodders Journal“: mimo čísla 32 zdobila jeho fotka titulní stránku čísla 47.

Diváte se na zád' vítěze „Amelia Island
Concours d'Elegance“

V roce 2007 se Highboy dostal do Top 75 mezi nejlepší Fordy ročníku 1932, ve stejném roce byl oceněn i v rámci Grand National Roadster Show. Ale krátce nato opět změnil majitele. Tím novým se tentokrát stal Ralph Whitworth, který chtěl vystavit proslulý

roadster v plánovaném muzeu v nevadské Winnemucca. Ovšem během přepravy roadsteru na soutěž elegance do Pebble Beach se vzácný hot rod poškodil a nebyl tedy do soutěže připuštěný. Až poté jej do bezchybného stavu uvedl Tim Strange, legenda z National

Rod & Custom Hall of Fame a majitel firmy Strange Engineering v Lewisburgu (Tennessee). Tim na to šel důkladně, fordku rozebral do šroubku, všechny díly karosérie očistil až na holý plech, a podle fotek i dlouhých diskusí s Petem Hendersonem ji dovedl do dnešního stavu, který můžete vidět na našich fotkách. Poslední kapitolu jako obvykle představují aukční výsledky, protože ani Timovi netlouklo jeho rodderské srdce natolik vášnivě, aby si legendárního vítěze ponechal. Highboy se objevil v aukčním seznamu RM Sotheby's v pensylvánském Hershey s odhadovanou tržní cenou 160.000 až 180.000 USD. Majitele změnil za odklepnutých 192.500 dolarů, a my doufáme, že o něm ještě uslyšíme...

Text: Ralf Werth
Foto: Karissa Hosek (RM Sotheby's)
Překlad a adaptace: J.F.K.

FORD ROADSTER „PETE HENDERSON“ 1932

Koncepce: motor vpředu podél, pohon zadních kol * **Karosérie:** ocelová rámová, roadster ve stylu hot rod * **Motor:** benzinový V8-SV Mercury „flathead“, 286 cu.i., 4.850 cm³, ostrá vačka Pierre Bertrand, hliníkové hlavy „Denver“, dvojitě zapalování Spaulding, sání Weiand „High Rise“, dva karburátory Stromberg 97 * **Převodovka:** manuální třístupňová * **Přední náprava:** tuhá, podélná ramena, příčné listové odpružení, pákové tlumiče * **Zadní náprava:** tuhá, listové odpružení, pákové tlumiče * **Brzdy:** na všech kolech bubnové * **Kola:** ocelová s drátovým výpletem 16“ * **Pneumatiky:** běloboké BF Goodrich 6,0 x 16“ * **Příslušenství:** top chop, přístrojová deska Auburn 1934 * **Výkony:** nejvyšší rychlost 195 km/h (změřeno v roce 1944)